

Για την Υπομονή που γίνεται για την Αγάπη του Θεού (Αγ. Ισαάκ ο Σύρος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Αυγούστου 22, 2011

Όσο ο άνθρωπος καταφρονεί αυτόν τον κόσμο και εντρυφά στον Θείο φόβο, τόσο περισσότερο τον εγγίζει η Θεία Πρόνοια. Τόσο αισθάνεται μέσα του τη βοήθειά Της και τόσο του χαρίζονται καθαροί λογισμοί, ώστε να κατανοεί όλα τα κινήματά τους. **Και αν κανείς στερηθεί εκούσια τα κοσμικά αγαθά, τότε, κατά το μέτρο που τα στερείται, κατά το ίδιο μέτρο δέχεται και το έλεος του Θεού και στηρίζεται από τη φιλανθρωπία Του.**

Δόξα νά 'χει Εκείνος που μας σώζει και με τα δεξιά μέσα, δηλαδή με τις ευλογίες και τα χαρίσματα, αλλά και με τα αριστερά, δηλαδή με τις θλίψεις και τους πειρασμούς. Γιατί με όλα αυτά μας δίνει ο Θεός αφορμή, ώστε να ανακαλύψουμε **το σκοπό και το νόημα της ζωής μας.**

Τις ψυχές λοιπόν εκείνων που **δεν είναι σε θέση με τη δική τους προαίρεση** να ανακαλύψουν το σκοπό και το νόημα της ζωής τους, **τις οδηγεί στην αρετή με τις [ακούσιες θλίψεις.](#)**

Γιατί και εκείνος, ο **φτωχός Λάζαρος**, δεν ήταν φτωχός επειδή το ήθελε να είναι έτσι. Είχε σώμα πληγωμένο και τον βασάνιζαν δυο φοβερές πληγές, η μια χειρότερη από την άλλη. Στο τέλος όμως τον τίμησε ο Θεός, χαρίζοντάς του μια θέση στους κόλπους του Αβραάμ.

Ο Θεός είναι πολύ κοντά στην πονεμένη ψυχή, η οποία στρέφεται σ' Αυτόν και Του μιλάει με θλίψη. Και αν κάποτε επιτρέπει να στερηθούμε όσα έχουν σχέση με την ανάπαυση του σώματος ή επιτρέπει να μας βρει κάποια άλλη θλίψη, αυτό το κάνει για το καλό μας.

Επιτρέπει να πειρασθούμε, μέχρι το σημείο που μπορούμε να υπομείνουμε, όπως ακριβώς κάνει και ο γιατρός, όταν χειρουργεί κάποιον βαριά άρρωστο. Στην ψυχή όμως συμπεριφέρεται ο Κύριος με τόση μεγάλη φιλανθρωπία, όση είναι και η σκληρότητα της θλίψης που εκείνος υπομένει.

Όταν λοιπόν δεν επικρατεί μέσα σου ο πόθος του Χριστού έτσι, ώστε να παραμένεις ατάραχος σε κάθε θλίψη σου και να την ξεπερνάς, έχοντας αυτή την εσωτερική χαρά και την αγάπη Του, μάθε ότι ο κόσμος ζει μέσα σου περισσότερο από τον Χριστό. Και όταν η φτώχεια, η αρρώστια, η φθορά του σώματος ή ο φόβος που τα ακολουθεί, ταράζουν την ψυχή σου και της στερούν τη χαρά της ελπίδας που προέρχεται από τον Κύριο, μάθε ότι μέσα σου ζει η αγάπη για το σώμα σου και όχι ο Χριστός.

Και για να το πούμε με δυο λόγια: **Εκείνο, του οποίου η αγάπη επικρατεί στην ψυχή σου, αυτό και ζει μέσα σου.**

Αν τώρα θέλεις να τα έχεις όλα πλούσια και να έχεις και την υγεία σου, για να αισθάνεσαι ασφάλεια, μάθε ότι είσαι άρρωστος στο μυαλό και δεν έχεις ποτέ γευθεί τη δόξα του Θεού.

Αυτά δεν τα λέω για να σε κατηγορήσω, αλλά για να σου δείξω πόσο υστερείς σε τελειότητα, έστω και αν, σε μερικά θέματα, νομίζεις πως ακολουθείς τον τρόπο της σκέψης και της ζωής των αγίων Πατέρων που έζησαν πριν από μας.

Και μη μου πεις ότι δεν υπήρξε ποτέ άνθρωπος, ο οποίος δεν ξεπέρασε ψυχικά τη θλίψη της αρρώστιας. Γιατί τότε και εγώ θα σου πω:

Όταν το σώμα είναι βυθισμένο στους πειρασμούς και στις θλίψεις, τότε ο πόθος του Χριστού μπορεί να υψώσει το νου έτσι, ώστε ο άνθρωπος να τα ξεπεράσει όλα, χωρίς να τον αγγίσει καθόλου η λύπη.

Θα αφήσω κατά μέρος την αναφορά στους αγίους Μάρτυρες, μήπως και δεν αντέξω να σταθώ μπρος στο βάθος και στη σκληρότητα των παθημάτων τους. Και ακόμα, μήπως και δεν μπορέσω να περιγράψω πόσο η δύναμη της αγάπης του Χριστού τους χάρισε τόσο μεγάλη υπομονή, ώστε αυτή να ξεπεράσει την βαθιά θλίψη και την αγάπη του σώματος.

Αλλ' άς τα αφήσουμε τώρα αυτά. Γιατί και μόνο η ανάκλησή τους στη μνήμη του ανθρώπου, είναι ικανή να προξενήσει, εξαιτίας της έντασης και της σκληρότητάς τους, πολλή δυσθυμία και θλίψη στην ψυχή του.

Ας αναφερθούμε τώρα σε μερικούς **φιλοσόφους**, οι οποίοι δεν ήταν καν χριστιανοί. Ένας απ' αυτούς έβαλε κάποτε **κανόνα** στον εαυτό του να φυλάξει για μερικά χρόνια **σιωπή**. Όταν το έμαθε αυτό ο βασιλιάς των Ρωμαίων, του έκανε πολλή εντύπωση και θέλησε να τον γνωρίσει. Διέταξε λοιπόν και τον έφεραν μπροστά του.

Και όταν τον έφεραν, ο βασιλιάς του έκανε διάφορες ερωτήσεις. Αυτός όμως δεν έδινε καμιά απάντηση. Θύμωσε τότε ο βασιλιάς, γιατί το θεώρησε προσβολή και ασέβεια στο αξίωμά του και διέταξε να τον θανατώσουν. Ο φιλόσοφος όμως καθόλου δεν ταραχθηκε. Ο βασιλιάς βέβαια έδωσε εντολή στους δήμιους να τον θανατώσουν, μόνο στην περίπτωση που εκείνος από φόβο υποχωρούσε και καταπατούσε τον κανόνα της σιωπής, που είχε βάλει στον εαυτό του. Διαφορετικά, αν ο φιλόσοφος τηρούσε απαραβίαστα τον κανόνα του, τους είπε να μην τον θανατώσουν, αλλά να τον φέρουν πάλι στο παλάτι ζωντανό.

Όταν λοιπόν ο μελλοθάνατος φιλόσοφος έφθασε στον τόπο της εκτέλεσης, δέχθηκε από όλους πιέσεις, ώστε να αναγκασθεί να λύσει τον κανόνα του, για να γλυτώσει έτσι το θάνατο. Αυτός όμως δεν υποχωρούσε γιατί σκεπτόταν: Είναι προτιμότερο να υπομείνω για λίγο τον πόνο και την επιθανάτια ταλαιπωρία και να τηρήσω τον κανόνα μου -για τον οποίο τόσο καιρό αγωνίσθηκα- παρά να νικηθώ από το φόβο του θανάτου και να προσβάλλω τη σοφία μου, από το φόβο της αναπάντεχης συμφοράς που με βρήκε.

Μ' αυτή λοιπόν τη σκέψη παραμένοντας ατάραχος, άπλωσε ο φιλόσοφος το κεφάλι του, για να το αποκόψει με το ξίφος ο δήμιος.

Ο δήμιος όμως σταμάτησε την εκτέλεση και όλοι έτρεξαν στο παλάτι και είπαν τα καθέκαστα στον βασιλιά. Και εκείνος, θαυμάζοντας την αρετή και τη δύναμη του φιλόσοφου, τον απέλυσε με πολύ σεβασμό.

Πολλοί άλλοι επίσης αρχαίοι φιλόσοφοι καταπάτησαν τη φυσική επιθυμία. Άλλοι υπέμειναν με πολλή ευκολία τη συκοφαντία και τις ύβρεις. Άλλοι έδειξαν υποδειγματική υπομονή σε φοβερές αρρώστιες και τις σήκωσαν, χωρίς να τους καταπιεί η θλίψη και χωρίς να τους καταβάλει η δύναμη της συμφοράς. **Και αν όλοι αυτοί υπέφεραν όλα τα δεινά από κενοδοξία, διατηρώντας κούφια ελπίδα, πόσο περισσότερο πρέπει να τα υποφέρουμε εμείς, που έχουμε κληθεί σε κοινωνία με τον αληθινό Θεό!**

Μακάρι και όλοι εμείς, αδελφοί μου, να αγωνισθούμε, ώστε να αποκτήσουμε **το χάρισμα αυτό της υπομονής**, με τις ευχές της Υπεραγίας Δέσποινας μας Θεοτόκου και Αειπαρθένου Μαρίας, και όλων εκείνων των Αγίων, οι οποίοι, με τους ιδρώτες των αγώνων τους και την υπομονή τους, ευαρέστησαν στον Χριστό.

Σ' Αυτόν πρέπει κάθε δόξα, τιμή και προσκύνηση και στον συνάναρχο Πατέρα Του και στο συναΐδιο και ομοφυές και ζωαρχικό Πνεύμα, τώρα και πάντοτε και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Πηγή: ΕΠΕ - Φιλοκαλία 8Α. σελ. 392-399, Απόσπασμα από το βιβλίο «Αλληδών η αγιότοκος: Η Υπομονή και η Ευχαριστία κατά τους Πατέρες», Εκδόσεις

«[ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ](#)» 2010, Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Καρέα)

"Η Άλλη Όψις θα ήθελε θερμά να ευχαριστήσει την γερόντισσα της Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Καρέα, για την ευλογία της για την δημοσίευση αποσπάσματος του βιβλίου, που πιστεύουμε πως θα είναι πολύ ωφέλιμο για όλους τους αναγνώστες του."

ΣΧΕΤΙΚΑ ΑΡΘΡΑ:

[Για Την Υπομονή και πόσο είναι το κέρδος από τις θλίψεις \(Αγ. Ιωάννης Χρυσόστομος\)](#)

[Υπομονή \(Αγ. Δημήτριος του Ροστώφ\)](#)

[Η θεραπευτική της οργής: Η πραότητα και η υπομονή \(Jean Claude Larchet\)](#)